

[H. C. Hansen.]

blive sagt i en på mange måder alvorlig situation for os herhjemme. Vi har i vort land ikke blot brug for et stærkt ydre værn, vi har i lige så høj grad brug for et stærkt indre værn i form af høj beskæftigelse og en høj social standard.

Elgaard: Jeg kunne som indledning til det, jeg har at sige i dag, have lyst til at sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, som sluttede sin tale med en række forglemmigejer til den nuværende regering, at det kan jo for den, der ikke er i stand til at bedømme styrkeforholdet partierne imellem i denne sal, lyde drabeligt, hvad det ærede medlem fremførte, men når man ved, at regeringspartierne har 59 stemmer af folketingets 151, så ligger der jo deri, at der er måde med styrken i de angreb, der kan rettes mod regeringen og regeringspartierne, idet regeringen som repræsenterende et mindretal og de partier, der støtter den, ikke kan gennemføre en eneste alvorlig sag, uden at andre partier i denne sal er med dertil. Derfor må regeringens modstandere passe på, at en del af en hagbyge fra et af de ærede medlemmer ikke falder indenfor eget område.

Ved den årlige finanslovdebat er det her i Danmark sæd og skik, at man forsøger at gøre politisk status.

Det, der ved en gennemgang af finanslovsforslaget umiddelbart først springer i øjnene, er den betydelige stigning i forhold til det foregående år både på indtægts- og udgiftssiden. Der er i virkeligheden tale om en rekord, der tilsyneladende ikke harmonerer med regeringens oprindelige programerklæring om samtidig med at oparbejde et overskud at udvise sparsommelighed i den offentlige husholdning. Ser man nærmere på de enkelte tal, vil det imidlertid vise sig, at stigningen i det væsentlige er begrænset til to områder, nemlig først og fremmest de større forsvarsudgifter og prisstigningen. Udgifterne til forsvaret er alene forøget med 400—500 mill. kr., medens prisstigningen og de større lønudgifter repræsenterer et beløb på et par hundrede millioner kroner. Hvis disse poster, som man i det store og hele ikke har kunnet inddrage i sparebestrebelserne, kunne tages ud af billedet, ville den højtærede finansminister

selv under hensyntagen til den nødvendige pengeopsugning over statens finanser have kunnet møde med mere beskedne slutsummer.

Jeg har følt lyst til at gøre nogle bemærkninger vedrørende skatteforholdene ikke blot i øjeblikket, men således som de har udviklet sig igennem en betydelig periode. Skatterne beløber sig efter det nye finanslovsforslag til ca. 2,5 milliarder. Det er et stort tal, men på grund af de forpligtelser, vi har påtaget os som medlem af Atlantpagten og af hensyn til forbrugsbegrænsningen, er der i øjeblikket ikke nogen mulighed for større ændringer på dette område. Det er dog et spørgsmål, om man ikke netop på grund af de efter vore forhold høje tal, man efterhånden er kommet op på — det kan jo være en liden trøst, at i andre lande er det meget værre —, skulle overveje en omlægning af vort skattesystem. Alene i de sidste 25—30 år er de direkte skatter steget fra $\frac{1}{6}$ til $\frac{1}{4}$ af den skattepligtige indkomst. Også den forskydning, der er sket for ejendoms-skatternes vedkommende i forholdet mellem land og by, er iøjnefaldende. Når man sammenligner med tiden før krigen, er der tale om en stigning i hovedstaden med godt et halvt hundrede procent, i provinsbyerne med nogle og halvfjerds procent og i landkommunerne med halvandet hundrede procent. For personskatternes vedkommende er udviklingen endnu mere opsigtsvækkende. I hovedstaden er de steget med 271 pct. og i provinsbyerne og landkommunerne med 365 pct.

Når jeg nævner disse tal, så er det ikke for at give udtryk for kritik af denne vældige vækst i skatteudskrivningen, men så er det, fordi det giver et tidsbillede, som måske kan have nogen interesse i forbindelse med overvejelserne af, hvordan man skal indrette sig. Der har under de nuværende forhold ikke været nogen anden vej at gå. Det, jeg har villet understrege, er, at selvom det under det nuværende skattesystem reelt stadig kan betale sig for den enkelte at forøge sin indkomst, så er vi dog, når risikomomentet for større udsving i de frie erhvervs indtægter tages i betragtning, nået dertil, at skattebyrden *kan* virke som en bremse på initiativet.

Det glæder mig, at regeringen i sin programerklæring også har været opmærksom